

ÎNCHEIEREA LEGĂMÂNTULUI

„Pentru toate acestea, noi am încheiat un legământ, pe care l-am făcut în scris. Și căpeteniile noastre, leviții noștri și preoții noștri și-au pus pecetea pe el...

Cealaltă parte a poporului, preoții, leviții, ușierii, cântăreții, slujitorii Templului, și toți cei ce se despărțiseră de popoarele străine, ca să urmeze Legea lui Dumnezeu, nevestele lor, fiii și fetele lor, toți cei ce aveau cunoștință și pricepere, s-au unit cu frații lor mai cu vază dintre ei. Au făgăduit cu jurământ și au jurat să umble în Legea lui Dumnezeu, dată prin Moise, robul lui Dumnezeu, să păzească și să împlinească toate poruncile Domnului, Stăpânului nostru, orânduirile și legile Lui. Am făgăduit să nu dăm pe fetele noastre după popoarele țării și să nu luăm pe fetele lor de neveste pentru fiii noștri; să nu cumpărăm nimic, în ziua Sabatului, și în zilele de sărbătoare, de la popoarele țării care ar aduce de vânzare în ziua Sabatului mărfuri sau altceva de cumpărat, și să lăsăm nelucrat pământul în anul al șaptelea și să nu cerem plata nici unei datorii.

Am luat asupra noastră îndatorirea să dăm a treia parte dintr-un siclu pe an pentru slujba Casei Dumnezeului nostru, pentru pâinile pentru punerea înaintea Domnului, pentru darul de mâncare necurmat, pentru arderea de tot necurmată din zilele de Sabat, din zilele de lună nouă și din zilele de sărbători, pentru lucrurile închinare Domnului, pentru jertfele de ispășire pentru

Israel, și pentru tot ce se face în Casa Dumnezeului nostru. Am tras la sorți, preoți leviți și popor, pentru lemnele care trebuiau aduse pe fiecare an, ca dar, la Casa Dumnezeului nostru, după casele noastre părintești, la vremi hotărâte, ca să fie ars pe altarul Domnului Dumnezeului nostru, cum este scris în Lege. Am hotărât să aducem în fiecare an la Casa Domnului cele dintâi roade ale pământului nostru și cele dintâi roade din toate roadele tuturor pomilor; să aducem la Casa Dumnezeului nostru, preoților care fac slujba în Casa Dumnezeului nostru, pe întâii născuți ai fiilor noștri și ai vitelor noastre, cum este scris în Lege, pe întâii născuți ai vacilor și oilor noastre; să aducem preoților, în cămările Casei Dumnezeului nostru, cele dintâi roade din plămădeală și darurile noastre de mâncare, din roadele tuturor pomilor, din must și din untdelemn; și să dăm zeciuală din pământul nostru leviților, care trebuie s-o ia ei înșiși în toate cetățile așezate pe pământurile pe care le lucrăm. Preotul, fiul lui Aaron, va fi cu leviții când vor da zeciuală; și leviții vor aduce zeciuală din zeciuală la Casa Dumnezeului nostru, în cămările casei visteriei. Căci copiii lui Israel și fiii lui Levi vor aduce în cămările acestea darurile de grâu, de must și de untdelemn; acolo sunt uneltele sfântului locaș, și acolo stau preoții care fac slujba, ușierii și cântăreții. Astfel ne-am hotărât să nu părăsim Casa Dumnezeului nostru.“

În capitolul 10 din cartea lui Neemia se relatează cel mai important și mai minunat aspect din întreaga operă de reconstrucție a Ierusalimului. Este vorba despre ziua când întregul popor s-a hotărât să reînnoiască legământul său cu Dumnezeu. La capitolul 9.38 se spune: „Noi am încheiat un legământ“.

1. Abia acum Dumnezeu Și-a atins scopul spre care a vrut să conducă acest popor. Tot ce ține de întoarcerea la Ierusalim, inclusiv lucrările de reconstrucție sub conducerea lui Neemia, se află într-o strânsă legătură cu pedeapsa și umilința îndurată de acest popor în îndelungata lui robie la Babilon. Pocăința într-o profundă smerenie este efectul revelației înnoite a dragostei lui Dumnezeu față de popor, descoperire câștigată prin înțelegerea și aplicarea Legii lui Dumnezeu. Totul s-a petrecut cu singurul scop ca poporul să dobândească o concepție justă despre Dumnezeu, să fie readus la legământul încheiat odinioară de acest popor care apoi a pierdut credința. Dumnezeu a vrut să aibă un popor bine pregătit pentru împlinirea planurilor Sale, un aliat credincios. El a vrut ca Israel să fie poporul prin care să-Și atingă scopurile; un popor credincios și devotat cauzei Sale, pentru a-Și putea manifesta dragostea Sa față de omenire; un popor care să-I glorifice Numele printre celelalte popoare.

Tot Vechiul Testament este străbătut de acest gând temeinic referitor la legămintele Domnului. Mesajul divin este transmis prin graiul profeților. La un moment dat, prorocul Ieremia spune: „*Voi încheia cu ei un legământ veșnic, că nu Mă voi mai întoarce de la ei, ci le voi face bine, și le voi pune în inimă frica de Mine, ca să nu se depărteze de Mine. Mă voi bucura să le fac bine, îi voi sădi cu adevărat în țara aceasta, din toată inima și din tot sufletul Meu.*» Căci așa vorbește Domnul: *«După cum am adus peste poporul acesta toate aceste mari nenorociri, tot așa voi aduce peste ei tot binele, pe care li-l făgăduiesc...»* (Ier. 32.40-42).

Iar prin servul Său Moise, Domnul spune: „*Dacă veți asculta glasul Meu, și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu*“ (Ex. 19.5).

În fața unor asemenea dovezi de dragoste din partea lui Dumnezeu, era cât se poate de natural ca poporul Israel să-și deschidă inima la chemarea Sa blândă, pentru legământul atât de binecuvântat. Însă, în legătură cu încheierea legământului despre care ne vorbește aici Sfânta Scriptură nu avem de-a face numai cu un fapt istoric. Israel este numai instrumentul lui Dumnezeu prin care să fie cunoscută voința divină tuturor popoarelor lumii. Scriptura afirmă prin declarația apostolului Pavel: „*Dar, când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său*“ (Gal. 4.4) în lume, cu scopul de a fi Întemeietorul și Mijlocitorul Noului Legământ. Toate promisiunile divine își au valoarea și își găsesc împlinirea deplină prin Domnul Isus Cristos. Prin sângele Lui, El ne-a deschis calea către Locul preasfânt din Casa Tatălui ceresc, dăruindu-ne o deplină izbăvire, pusă azi la dispoziția tuturor oamenilor. Apostolul Pavel declară: „*Dumnezeu era în Cristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi, dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Cristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Cristos: «Împăcați-vă cu Dumnezeu!» Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El l-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El*“ (2 Cor. 5.19-21).

Scopul suprem al propovăduirii Evangheliei este să aducă lumii vestea despre jertfa Domnului Isus Cristos și să le transmită păcătoșilor un apel deosebit de cald și duios, chemare măreață și însuflețitoare de a se întoarce acasă, în Casa Tatălui ceresc. Prin sângele Lui, Domnul Isus Cristos ne-a ispășit vinovăția și ne-a croit un drum nou pentru a ne întoarce la Tatăl și Dumnezeuul nostru și a ne putea bucura de starea fericită a păcătosului iertat. Mântuitorul a declarat: „*Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor*“ (Mt. 26.28).

Să-I ascultăm deci chemarea, cu inima deschisă și primitoare! Să dăm curs, cu toată încrederea, îndemnului de a încheia legământ cu El, așa cum s-a învoit și poporul din Ierusalim, pe vremea lui Neemia.

Dumnezeu dorește ca, prin viața și mărturia noastră, dragostea Lui să-i atingă și pe alții. El ne întrebuințează și pe noi, mântuiții și răscumpărații Lui, pentru a duce semenilor noștri vestea mântuirii și răscumpărării, pentru slava Numelui Său.

2. Dar aici se pune o întrebare de ordin practic. Cum putem încheia legământ cu Dumnezeul nostru? O idee clară în acest sens ne transmite textul din Neemia 10.28-29, unde se spune: *„Cealaltă parte a poporului, preoții, leviții, ușierii, cântăreții, slujitorii Templului, și toți cei ce se despărțiseră de popoarele străine, ca să urmeze Legea lui Dumnezeu, nevestele lor, fiii și fetele lor, toți cei ce aveau cunoștință și pricepere, s-au unit cu frații lor mai cu vază dintre ei. Au făgăduit cu jurământ și au jurat să umble în Legea lui Dumnezeu“*.

Deci, cu toții suntem chemați să intrăm în Noul Legământ al harului divin. Faptul de a fi părtașii și aliații Celui Preaînalt, nu este rezervat numai unei elite de preoți și leviți. Sunt incluși în legământul Domnului și cântăreții, și slujitorii Templului, oameni cu vază și oameni de rând, săraci și bogați, bărbați, femei și tineretul Ierusalimului.

Iată care sunt perspectivele noastre în Noul Legământ al harului divin, în care ne-a invitat Domnul să intrăm. Ca aliați ai Lui, El face din noi mădularele Sale înnobilate, așa cum afirmă Sf. Scriptură: *„Voi, însă, sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu și L-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată“* (1 Pet. 2.9).

Dar, să ne întrebăm: Ne dăm noi oare destul de bine seama de această chemare minunată a harului? Suntem

conștienți într-adevăr de legământul în care ne invită Domnul să intrăm? Este inima noastră gata să răspundă printr-o atitudine de profundă mulțumire și recunoștință față de darurile cerești?

Cristos afirmă: *„Mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși“* (Mt. 22.14). Aleșii de pe vremea lui Neemia au fost toți aceia care au crezut în chemarea divină și au acceptat să intre într-o relație de legământ cu Dumnezeu. Dar, aceasta a avut două consecințe importante: despărțirea categorică de locuitorii păgâni din țara lor și împlinirea cu scumpătate a Legii lui Dumnezeu. Versetul 28 spune clar: *„Toți cei ce se despărțiseră de popoarele străine, ca să urmeze Legea lui Dumnezeu“*. Formularea concisă în încheierea legământului divin este clară: renunțarea la viața lumească și alipirea puternică de Dumnezeu. Aleșilor din vremea Harului, care au devenit cetățenii Împărăției lui Dumnezeu, li se cere aceeași condiție.

Merită să fie accentuate aceste două aspecte care, cu nici un chip nu pot fi separate unul de celălalt. Mulți creștini se mulțumesc să îndeplinească prima cerință. Ei se feresc de blestemele lumești, le ocolesc și fug de înșelătorie. Însă, lor nu le convine să fie îngrediți într-o viață creștină. Ei nu acceptă să renunțe la dreptul lor la autodeterminare, în traiul lor. Astfel, nenumărați sunt oamenii care încearcă să trăiască într-o așa-numită „zonă creștină liberă“ - deci, nu le pasă nici de lume, nici de Dumnezeu. Ei se complac într-o stare egocentrică, hotărând totul după bunul lor plac. Dar pocăința în sensul biblic al cuvântului, înseamnă tocmai unica intrare sub călăuzirea lui Dumnezeu. Diavolul urmărește să ne atragă într-o „zonă creștină liberă“, fiindcă aceasta înseamnă anticamera Iadului. Aici încearcă el să încheie afacerile sale cele mai bune. Așa ne poate momi și ameți, până ce ne duce în ispită, făcând din noi aliații lui.

Mulți tineri au crescut într-o casă de oameni evlavioși, unde au fost ferți de influența Diavolului. Dar s-ar putea

ca, după o verificare amănunțită a poziției lor față de legământul lui Dumnezeu, să se trezească ajunși pe o pantă periculoasă. Trebuie să fim foarte hotărâți și statornici, pentru că o pocăință numai pe jumătate este ceva foarte riscant. O renunțare la felul de viață lumesc, însă, fără o supunere deplină sub autoritatea lui Cristos, luându-ne crucea de fiecare zi, conduce la autoînșelare, fiindcă „*Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit*“ (Gal. 6.7). Să nu uităm că păcătosul cufundat adânc în păcate are mai multe șanse de pocăință adevărată. Să ne decidem pentru o pocăință deplină, întorcând spatele ispitelor lumii, dar îndepțându-ne totodată cugetul, cu toată voința și ascultarea, către chemarea Domnului, Care ne dorește numai binele.

Fie ca cele relatate în textul amintit mai sus din cartea lui Neemia, să fie și pentru noi toți o binevenită ocazie pentru încheierea legământului cu Mântuitorul nostru. Se prea poate ca mulți creștini, din clipa în care și-au mărturisit credința lor în Cristos prin botez, să fi trecut prin multe încercări și să fi alunecat în multe îndoieli și ispite.

De asemenea, se poate ca prin neglijarea rugăciunii să fi rupt legământul cu Mântuitorul, și astfel pacea și fericirea noastră să fi dispărut. Dar poate că totuși ne mai pălpâie în suflet dorința după Patria Cerească, îndemnându-ne să ne întoarcem acasă la Tatăl ceresc. El ne așteaptă să încheiem din nou legământul de pace și fericire prin Isus Cristos. Scriptura ne spune: „*Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!*“ (Evr. 3.7).

3. Să trecem acum la o altă întrebare de ordin practic. Oare, pentru încheierea legământului cu Dumnezeu, se cere vreo obligație din partea noastră? Ni se impune luarea unor angajamente? Pentru că nu prea ne convin constrângerile, atunci când ne lovim de ele dăm înapoi. Poate că mulți își închipuie legământul credinței ca un loc al desfătărilor. La umbra creștinismului, mulți oameni gustă și

primesc har după har, bucurându-se de atmosfera frățească, însă, în ascuns, ei caută satisfacții într-o viață plină de păcat și destrăbălare, fără să impună vreo limită dezmățului lor. Dar așa ceva nu se îngăduie celor ce fac legământ cu Dumnezeu. Fericirea creștină nu izvorăște din desfătare, ci din slujire. Cei ce s-au predat Domnului știu bine că îndatoririle care le revin în cadrul legământului cu El nu sunt legi aspre, nici angajamente greu de îndeplinit. Dimpotrivă, ele vin din elanul credinței spontane, din dorul după dragostea lui Dumnezeu și bucuria pe care o aduce adevărata slujire, dintr-o mărturisire statornică și încredere în puterea Duhului Sfânt.

Referitor la credincioșii de pe vremea lui Neemia, observăm că ei au acceptat, cu toată inima, să-și asume trei sarcini :

a. Întâi, cum se spune la versetul 30: „*Am făgăduit să nu dăm pe fetele noastre după popoarele țării și să nu luăm pe fetele lor de neveste pentru fiii noștri*“. Aceasta înseamnă evitarea unor combinații prin înrudire la întâmplare, care să creeze prejudicii credinței în Dumnezeu. Obiceiurile străinilor pot duce la săvârșirea unor fapte nepotrivite și adoptarea unor practici dăunătoare. Stabilirea unor relații comerciale sau familiale cu lumea atrasă de farmecul păgânismului sau ateismului, ori diverse prietenii cu oamenii lumești, sunt niște breșe pe care le face Diavolul în încercarea de a ne compromite.

Apostolul Pavel propovăduiește o etică pură, spunând corintenilor: „*Nu vă înjuțați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși*“ (2 Cor. 6.14). Iar Domnul Isus Cristos spune categoric: „*Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona*“ (Lc. 16.13). Legământul credinței cu Dumnezeu nu se poate încheia cu o mână, iar cu cealaltă să rămânem agățați de cele lumești. În ciuda oricărei aparențe, acest lucru este imposibil de realizat.

Așa, de exemplu, câte tinere creștine nu și-au legat destinul, prin căsătorie de niște tineri cinstiți și harnici,

dar necredincioși; și ele au consimțit la această unire în speranța că bărbatul va putea fi câștigat cu timpul prin încheierea legământului cu Dumnezeu. Dar, ulterior, de aici s-au iscat conflicte și suferințe nespuse, iar în cele mai multe cazuri Diavolul a câștigat de ambele părți. Să nu credem că vom fi de vreun folos societății în care trăim prin compromisuri sau acomodări de tot felul. Trebuie să rămânem hotărâți, pe terenul Noului Legământ, despărțiți de tot ce este străin de credința în Cristos. Această condiție ne va ajuta să fim martori curajoși în lume, contribuind la adevărata ei binecuvântare.

b. Să vedem acum care a fost a doua sarcină pe care și-au asumat-o credincioșii pe vremea lui Neemia. Ea apare la versetul 31 unde se spune: **„Să nu cumpărăm nimic, în ziua Sabatului, și în zilele de sărbătoare, de la popoarele țării care ar aduce de vânzare în ziua Sabatului mărfuri sau altceva de cumpărat“.**

Credincioșii din Ierusalim căutau să procedeze mai întâi conform cerințelor Legii privind păzirea Sabatului. Să ne amintim că Sabatul la origine, în însemnătatea lui profundă, nu se referea numai la ziua de odihnă. El făcea parte din legământul conceput de Dumnezeu Însuși, pentru ca poporul să-și amintească mereu că Dumnezeu este preasfânt și drept, și de aceea credincioșii Lui trebuie să-I consacre pe deplin viața lor; în acest context, și ziua Sabatului să fie sfântită, adică să-I fie închinată Domnului pe deplin. Așa este cuvântul plin de tâlc, la Ezechiel, unde se spune: **„Le-am dat și Sabatele Mele, să fie ca un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul, care-I sfîntesc“** (Ez. 20.12).

În Noul Legământ, tâlcul profund al Sabatului și-a găsit deplina îndeplinire în Isus Cristos, Domnul Sabatului! El ne-a arătat că sfîntirea Sabatului nu se realizează numai prin împlinirea slovei din Lege, ci înseamnă a trăi o viață de slujire duhovnicească pe deplin consacrată Domnului

nostru. Aceasta este înțelegerea apostolului Pavel, când îi îndeamnă pe creștinii din Roma: **„Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită“.**

De aceea, slujba noastră pentru Dumnezeu își capătă deplina însemnătate numai atunci când suntem cu toții conștienți de obligația de a fi sfinți. Întreaga noastră ființă trebuie să fie eliberată de egoism și concentrată în Cristos, prin închinarea pe care o aducem cu întreaga noastră ființă - trup, suflet și duh - sfîntită de prezența lui Cristos. Cu tot ce avem și cu tot ce suntem, voința și activitatea noastră, bucuriile și chiar întristările, totul trebuie să se concentreze asupra Domnului Isus Cristos.

c. Numai așa vom fi în stare să îndeplinim a treia obligație, descrisă în textul nostru, la versetul 32: **„Am luat asupra noastră îndatorirea să dăm a treia parte dintr-un siclu pe an pentru slujba Casei Dumnezeului nostru“.** Apoi la versetul 35: **„Am hotărât să aducem în fiecare an la Casa Domnului cele dintâi roade“.** Iar la versetul 39: **„Ne-am hotărât să nu părăsim Casa Dumnezeului nostru“.**

După cum se poate vedea din toate acestea, poporul Ierusalimului dovedea predare și devotament, nu numai prin respectarea rânduielilor în ce privește slujba Templului, ci trecuse la acțiuni concrete, practice. Din dragoste pentru Domnul, s-au simțit îndemnați la acțiuni rodnice, ziditoare. Cu inimile aprinse de dragostea lui Dumnezeu, copiii lui Iuda s-au simțit împinși să dea expresie bucuriei și recunoștinței lor pentru legământul încheiat cu Domnul prin niște acțiuni concrete. Acesta este motivul real care îi face să se

angajeze că vor da „*a treia parte dintr-un siclu pe an pentru slujba Casei Domnului*“. Ba mai mult: ei mergeau la Templu încărcăți cu daruri, aducând leviților a zecea parte din câștigul lor, cu întâii-născuți, cu vite, fructe și cereale. În felul acesta, poporul se îngrijea de Casa Domnului, fiind ca o datorie sfântă. Vedem din text cum ei s-au hotărât să strângă lemne „*pentru jertfele de ispășire pentru Israel*“ (v. 33), ca să nu se stingă focul de pe altarul Domnului. Deci dragostea lui Dumnezeu câștigase inimile locuitorilor Ierusalimului în întregime; de aceea, lucrarea Domnului devenise principala lor preocupare.

Oare n-a fost aceasta o anticipare minunată a ceea ce s-a petrecut în Noul Legământ la Rusalii? Atunci influența deosebit de puternică a Duhului Sfânt încălzea inimile credincioșilor din Biserica primară într-un chip atât de minunat, încât, după cum spune Sfânta Scriptură, „*ei aveau toate de obște*“ (F.A. 2.44). Toate lucrurile erau considerate ca fiind proprietatea Domnului, de aceea s-a pus totul la dispoziția tuturor fraților. Cât de mișcător mărturisește Pavel despre Bisericile sărace din Macedonia: „*În mijlocul multor necazuri prin care au trecut, bucuria lor peste măsură de mare și sărăcia lor lucie, au dat naștere la un belșug de dărnicie din partea lor*“ (2 Cor. 8.2).

Într-adevăr, când cineva a încheiat legământ cu Dumnezeu și Duhul Sfânt poate turna în inima sa dragostea divină, atunci slujirea devine o dorință sfântă, un impuls lăuntric. Aducerea celor dintâi roade va deveni o plăcere, iar a ne pune la dispoziția Domnului cu timpul, puterea și talentele noastre va fi expresia unei predări fericite. Cât de mare ne va fi bucuria, când vom constata în veșnicie că lemnele depuse pe altarul Domnului, darul și obolul nostru, precum și rugăciunile noastre stăruitoare, au făcut ca focul dragostei Domnului să aprindă și alte suflete în jurul nostru. Ce fericiți vom fi văzând că prin jertfa, predarea și lucrarea noastră, au putut și alții să audă chemarea blândă a Evangheliei,

să încheie legământ cu Cristos, să se numere și ei printre răscumpărații Lui. Iată ce înseamnă slujirea noastră fericită, în legământul cel veșnic prin care am devenit cetățeni ai Împărăției lui Dumnezeu.

De aceea, să ne slujească și nouă ca exemplu sărbătoarea de pe vremea lui Neemia, când oamenii lui au declarat cu hotărâre atașamentul lor față de Dumnezeu, cum spune textul: „*Am încheiat un legământ pe care l-am făcut în scris. Și căpeteniile noastre, leviții noștri și preoții noștri și-au pus pecetea pe el*“ (Nem. 9.38).